

Sagaen om Larsktur Larason på Ville Veier – Del 5

Av Jonas Humbernes

Solen stekte over Saharas golde sandhav. Glohete sandkorn fant ingen avlastning i den sviende vinden. Halvt skjult i den urolige sanden kunne man skimte noen skikkelser. Men hvem ville vel befinne seg i slikt ubarmhjertig landskap for å se dem?

”Hei!” lød en stemme over sanddynene, ”Sjå hær!”

”Fa’n, e folk, jo!” kom det fra en lysere mannsstemme.

”Trur dæm e døvv,” konkluderte en tredje.

”Skad itj å spør,” mente den første.

”Hmm?” mumlet vikingen Larsktur Larason og åpnet en smal stripe av et øye. Han lukket det igjen. Da han så åpnet dem begge så han rett opp i et tilslørt ansikt med oppsperrede øyne.

”Vil du ha stor, feit...” var alt den fremmede jovialt rakk å si før Larskturs håndbak gikk igjennom noe mykt og traff ham solid i brystet.

”Å fa’n!” pep noen i nærheten. Larsktur, som var i ferd med å synke bakover, ombestemte seg og satte seg oppreist. I øyekroken så han noen hoppe ut av teltet han befant seg i; på bakken foran ham lå en annen og fiklet med ansiktsdekket sitt. Mannen strevde seg ut, begge hendene til ansiktet.

”Huh,” bemerket Larsktur kort. Forundret fortsatte han bare å se framfor seg til en stemme fikk ham til å snu seg.

”Du vet, det kan hende det er andre som har lyst på,” lød Agnis bebreidende stemme. Først kastet Larsktur et uforstående blick på henne før han la merke til et bakverk som var jevnt fordelt utover sanden og teltduken.

”Unnskyld,” mumlet Larsktur fåret, fortsatt ikke fullstendig klar over situasjonen.

”Nei, er den karen våken?” Jörmunrekr var visst også til stede. Et kort blick kunne avsløre at resten av følget også var i teltet.

”Og før du spør; nei, det er ingen av oss som vet hvordan vi havnet her, heller.”

”Er vel Håvard Stille sin feil, tenker jeg,” gryntet Larsktur og langet ut med en knyttneve som rakk noen tommer for kort til å ramme skalden. Håvard Stille ga fra seg et misfornøyd pip.

”Hva var det der, forresten?” undret vikingen etter en stund og pekte en tommel mot teltåpningen. Som svar falt en bit deig vemodig til bakken.

”Vet ikke,” begynte Jörmunrekr, ”men han har vært innom med jevne mellomrom og tilbudt oss

en stor, feit..."

"Så; våken e dåkker, skjer æ," kom en stemme fra teltåpningen, en smule skuffet. Inn kom nok en mann, kun svartringede øyne og buskete øyenbryn synlig mellom blåfarget tørkle og ansiktsslør.

"Joda..." mumlet Jörmunrekr.

"Er du også her for å gi oss en stor, feit..." forsøkte den skrubbsultne viskvinnen Agni før hun ble avbrutt.

"På ingen måte!" brummet den fremmede og slo oppgitt ut med armene, "Hør her ska dåkk no... ka e det du driv med?!"

Under armen hans smatt nok en tilslørt mann ivrig fram.

"Sorry, Fihrun, du skjønne, æ har lagd ny stor, feit..."

"Fa'n, *dæm* e her enda?" mumlet en tredje, snurt og nesten uhørlig, øynene hans festet mistenksomt på Larsktur.

"Men ved Amanai, da!" utbrøt den første med et sukk. Mannen som holdt et sirkelformet bakverk i hendene, kikket opp på ham og la ikke merke til Agni som snek seg inn på ham.

"Du skal ha takk for gjestfriheten, Fihrun," nikket Jörmunrekr idet viskvinnen smatt tilbake på plass, hender godt fast om byttet, "men jeg er redd vi må videre på vår reise."

Mannen som inntil nylig var i besittelse av et bakverk stirret uforstående på hendene sine og den tredje nykommeren nikket ivrig til Jörmunrekr's uttalelse.

"Æ veit nå itj det..." begynte Fihrun, "at en av dåkker slo ned Musa, det høre æ."

Den tredje fortsatte å nikke, men den andre mannen trakk på skuldrene:

"Så farlig va det no itj," mumlet Musa, mer opptatt av å gløtte utenfor teltduken i et forsøk på å lokalisere det forsvunne bakverket sitt.

"Bare, bare e det no heller itj, da" holdt Fihrun fram, øynene hans morske mot de i teltet.

"På min frendes vegne beklager jeg så mye," tilbød Jörmunrekr, men ut i fra Larskturs uttrykk var ikke vikingen helt enig.

"Nå å si unnskyld for e det da faen itj," buldret Fihrun, "E på tide at nånn det toillet får'n te å slutt med!"

"Sorry da, sjø!" mumlet Musa indignert og himlet med øynene.

"Men om videre dåkk ska fær..." sa Fihrun illevarslende, "først æ snakk med dåkker må."

"Greit det!" utbrøt Larkstur plutselig og kom seg på beina og fikk den hittil navnløse mannen til

å skvette ut av teltåpningen. Resten fulgte litt mer usikkert etter vikingen, Agni i ferd med å slikke de siste smulene av fingrene sine.

"At dåkker det travelt har, det skjøne æ," begynte Fihrun da de var kommet fram til en sanddyne i utkanten av den lille leiren, "men nånn ting, viktig det e at fortelle dåkker, gjør æ."

Den innfødte hørtes om mulig enda mer morsk og alvorlig. De andre spisset ører og Fihrun lente seg i mot dem.

"Om sola dåkker følge, ei klippe dåkker vil finn. Gjennom klippa det ei ravine går."

Han tok en pause, rettet seg opp og kastet et par blikk rundt seg, før han lente seg inn mot dem igjen. De andre brukte pausen på å forstå hva han sa. Larsktur Larasons mine var en blanding av irritasjon og forvirring, en kombinasjon som så langt holdt ham for opptatt til å bryte ut i frustrasjon.

"Inni der glitranes edelsteina og bugnanes fat dåkker vil finn," han hadde straks Agnis fulle oppmerksomhet, "men ikke nånn av skattan dåkker må rør og ikke nåkka av maten dåkker må smak. Ellers, den sikre død dåkker går i møte."

Fihrun lot sine ord synke inn (og etter hvert forstås), til Agnis desperasjon.

"Ikke en liten safir en gang?"

"Ka?" utbrøt den maskerte mannen, "Nei, faen, bare gjøn æ driv med dåkker! Når klippan dåkker finn, en vei rett vest går, toillsækka! No; vann dåkker ta med og før det bli altfor varmt fær!"

Og med dette forlot de nomadene til sine gjøremål, på vei vest og forhåpentligvis hjemover. Tilbake i leiren stod Fihrun og så dem forsvinne i horisonten med en mindre skikkelse ved seg.

"Gjestan vårres? Dratt dæm har, Musa."

"Jammen, faen, nettopp ny smultring æ vart ferdig med!"

"Men hva om han drev gjøn med oss når han sa at han drev gjøn med oss?" undret Agni ukarakteristisk naivt der de seks vandret under den synkende, men likefullt brennende, solen.

"Vel, da er det vel sant at det hviler en forbannelse over stedet også, så du er like langt." svarte Jörmunrekr snusfornuftig og trakk hetten enda lenger ned mot solen. Agni skulte misfornøyd tilbake og falt bakover i rekken til hun sto ved Mubin.

"Tror du kanskje han drev gjøn med oss når han sa at han drev gjøn med oss, men mente det når han sa at det ikke var noen forbannelse?"

"Sikkert," svarte adelssønnen diplomatisk og trakk på skuldrene. Viskvinnen smilte fornøyd og snudde seg for å gå videre.

"Fin hatt, forresten."

Mubin gløttet opp og ble påmint det rosa hodeplagget sitt og mumlet et usikkert "uhm, takk?" mens han hørte Agnis stemme, nå ved Terlidh:

"Vet du, det kan hende maureren drev gjøn med oss når han sa at han drev gjøn med oss, men mente det når han sa at det ikke var noen forbannelse."

"Fint," fastslo Terlidh uinteressert.

"Ved Lokes svettesure hoser, det er varmt som i en bakerovn her!" utbrøt Larsktur Larason irritert og tørket en strøm av svette fra pannen.

"Mmm, bakerovn..." mumlet Agni fjernt.

Solen var snart midt på himmelen og de hadde enda ikke sett snurten av klippene Fihrun hadde snakket om, hvorvidt det lå en forbannelse over dem eller ei. Den lille energien de hadde til overs gikk med på å stavre seg videre og klage på det unaturlige været.

"Kanskje... dette også er et eksempel på de innfødtes humor?" undret Jörmunrekr mens han viftet febrilsk med hånden foran ansiktet.

"Bare vent til jeg får kloa i ham," brummet Larsktur sint, "Jeg skal – vent litt – ja han skal virkelig – ikke nå, Håvard – virkelig få smake på – men så ro deg ned mann! – ja det blir ikke – hva er det du vil nå!?"

Med et sukk slo Håvard Stille ut med en arm da han endelig hadde fått vikingens oppmerksomhet. Etter et par øyeblikk der han hadde stirret på skaldens arm, lot Larsktur blikket følge den bortover horisonten. Opp av sandhavet reiste det noen forvitrede steinkoller og et stykke unna kunne de ganske riktig skimte en kløft dele ryggen i to.

"Der ja!" utbrøt vikingen fornøyd og senket neven som hadde vært nøye siktet inn på skaldens skulder.

"Skygge!" utbrøt Terlidh og Jörmunrekr lettet, etterfulgt av et litt mer usikkert "Hmm? Skygge?" fra en Mubin som var på vei ut av turbanen sin.

"Ikke langt igjen nå!" oppmuntret Larsktur dem og veivet dem videre med armen. Etter et par skritt vendte han hodet bakover igjen.

"Uhm, Agni?"

Som frosset til den brennhete bakken sto viskvinnen et par skritt bak dem og stirret forbi dem.

"Er det noe galt?" undret Jörmunrekr usikkert og tok et skritt nærmere. Agnis blick befant seg på en helt annen klode. Forsiktig løftet den kappekledde en hånd mot ansiktet hennes for så å snappe den tilbake idet viskvinnen kastet seg framover og la på sprang forbi ham.

"Meg først!" ropte hun til de forbløffede tilskuerne og fortsatte mot klippeformasjonen.

"Greit nok," mumlet Larsktur forbløffet og ga Jörmunrekr et uttrykk som sa "hva nå?"

"Vi skal vel samme vei," mente Jörmunrekr og trakk på skuldrene.

Da de nådde fram ved foten av klippene, ble de fem møtt av Agnis fornøyde latter som runget gjennom ravinen. De fortsatte forsiktig inn den marginale skyggen klippene ga nå; midt på dagen. Der inne lå Agni på ryggen i sanden, mens hun lot never med stein renne gjennom fingrene sine. Dekket av småstein, rullet hun seg over på siden og stappet en neve sand i munnen, gliste fornøyd og lente seg bakover.

"Snodig," konkluderte Jörmunrekr.

"Ja, jo," samtykket Larsktur Larason og stirret i forundring.

"Uhm, burde vi ikke gjøre noe?" forsøkte Mubin ibn Muhsin etter de hadde stått å se på Agni bade seg i stein en liten stund til.

"Noen forslag?" spurte Larsktur og så spørrende på resten. Håvard Stille trakk på skuldrene.

"Du får gå å klaske litt vett i henne," foreslo Terlidh halvveis spøkefullt. Nølede tok Larsktur noen skritt fram.

"Uh, hei, Agni," prøvde han seg da han var kommet så nærme at viskvinnen la merke til ham. Hun skulte tilbake.

"Mine!" utbrøt hun og begynte å skuffe til seg hauger med stein, "Mitt, mitt, mitt!"

"Uh..." forsøkte vikingen igjen og strakk ut en hånd.

"Min!" hveste Agni, mens hun stappet innpå neve etter neve med sand, "Mib, mib, mib!"

"Ehh..." Larsktur tok et steg vekk mens han gløttet skeptisk på den sprø viskvinnen. Han kikket bak seg akkurat tidsnok til å se Jörmunrekr haste forbi, stoppe opp et halvt øyeblikk og så lappe til Agni så hun gikk i bakken i en sky av sandstøv.

"Beklager det der," unnskyldte han seg og begynte å riste sand ut av munnen hennes.

Med den besvimte viskvinnen Agni over skuldrene fortsatte Larsktur Larason med sine frender bortover den skyggelagte siden på ravinen.

"Hei!" ropte han til de foran, "Vi er jo framme ved klippene og her er fred for solen. La oss stoppe her, frender."

"Skygge, men ei noe vann," bemerket Terlidh oppgitt.

"Vi fortsetter," avsluttet Jörmunrekr.

"Greit, men har noen andre lyst til å ta viskvinnen et stykke?" undret Larsktur og stanset. De andre vendte seg mot ham, og Jörmunrekr ga et kontant "Nei," før de fortsatte.

"Neivel," mumlet vikingen snurt og heiste Agni høyere opp på skuldrene før han ropte litt høyere: "Er du sikker på at du har fått ut all sanden, Jörmunrekr?"

Med solen dalende på himmelen la de åsene bak seg og ut i det tilsynelatende golde landskapet på den andre siden. Selv de ugjestmilde åssidene var et kjærkomment syn; herfra gikk veien nedover mot lavlandet og, ikke minst, langt der nede buktet en diger elv seg. Tett omkring den lå skogen som et grønt hav. Vandrerne tok seg nedover åsryggen, med det rennende vannet som mål.

"Skulle man sett..." bemerket Jörmunrekr med sliten stemme da de var kommet ned i det bølgende lavlandet, "en landsby."

"Kom igjen! Kanskje vi rekker markedet før det stenger!" oppfordret Larsktur oppstemt.

"Eh, nei," parerte Jörmunrekr.

"Jo?"

"Det vi bør tenke på er å komme oss ut av landet så fort som mulig – uten å bli oppdaget og hengt eller lignende."

"Vi kan jo... "låne" en båt der nede?" foreslo Terlidh, "Agni er fortsatt bevisstløs og vi er alle utslitt."

"Greit nok..."

"...men vær forsiktige," advarte Jörmunrekr der de sto gjemt i skogkanten og så ned på den lille havnen i landsbyen, "vi må ikke tiltrekke oss..."

"...for mye oppmerksomhet," avsluttet han idet han så Larsktur Larason vandre ubekymret forbi med Agni over skuldrene og videre ned mot bryggen.

"Min gode mann!" ropte vikingen blidt og skiftet vekten av Agni for å vinke til den nærmeste av de tre fiskerne. De innfødte så på sin side tilbake med en blanding av sjokk og vantro.

"Du skjønner, vi trenger skyss nedover elven," fortsatte Larsktur ufortrødent, "så om en av dere hadde kunnet låne oss en båt, hadde det vært storartet."

"Han betaler," la han til, med en tommel mot skogholtet, da ingen videre reaksjon bød seg. Snart var de fire andre også på vei til bryggen.

"De virker ikke videre hjelpsomme," medga Larsktur da de var samlet.

"Dette er ditt folk, du vet hvordan man godsnakker med dem!" forsøkte Jörmunrekr håpefullt til Mubin.

"Men, men!" protesterte adelssønnen, "Dette er jo berbere!"

"Og så?" trakk Larsktur på skuldrene.

"La meg si det sånn," hvisket al-Moonin inntrengende, "vanligvis er vi for opptatt med å undertrykke dem til å godsnakke stort med dem!"

"Åh." koret Larsktur og Jörmunrekr, mens Håvard Stille trakk oppgitt på skuldrene.

"I så fall..." fortsatte de to og gløttet over på hverandre.

"Hva?" undret Mubin idet de to nordboernes øyne gled over på ham. Mer rakk han ikke å si før Larsktur hadde klasket turbanen ned i øynene hans og Jörmunrekr snappet til seg pengepungen i beltet hans.

"Unnskyld oppstyret," smilte Jörmunrekr lite varmt og talte opp et par gullstykker, "Vi er på vei til en berberhøvding med denne adelsmannen som gissel."

"Men!" protesterte Mubin, "Jeg er jo bare..."

"Emiren av Tripoli," presiserte Jörmunrekr og nikket meningsfullt til de tre fiskerne som på sin side reagerte med et måpende uttrykk. Med én bevegelse lot han en gullmynt falle i hver av fiskernes hender.

"Bring fangen ombord!" beordret han teatralisk og pekte på den nærmeste seilbåten. Med det tok Terlidh tak i den blindede Mubin og geleidet ham opp i båten. En etter en steg følget ombord; som den siste snudde Håvard Stille seg og trakk på skuldrene til landsbyboerne før han steg over rekka. Og så fossrodde de vekk før det gikk opp for de tre gjenværende hva som hadde skjedd.

Godt hjulpet av elvens strøm seilte den lille båten, fylt til randen med vikinger, viskvinner, garn og fiskeruser, gjennom det skogkledte landet. Snart ble trærne færre og spedere og elven roligere. De gled videre gjennom natten før de ble vekket av en uvant, men kjærkommen bris. Håvard Stille røsket i den søvndrukne Larsktur Larason, som på sin side var ganske upåvirket av vinden. Skalden dukket lett unna et veivende slag og tok til å peke mot horisonten.

"Skulle du sett," bemerket Jörmunrekr, "en landsby."

"Mmrøhlandsby?" mumlet Larsktur og gned seg i øynene, og blunket et par ganger før han sank sammen på garnvasen sin.

"Vent litt!" utstøtte plutselig vikingen, lysvåkent, "Det der er jo sjøluft!"

"Sant nok," nikket Jörmunrekr samtykkende med Håvard Stille.

"La oss håpe de har et skip som kan ta oss hjem – eller i alle fall vekk herfra," mumlet Terlidh bedrøvet, men med håp i stemmen.

"Håper de godtar innbytte," sa Jörmunrekr og klappet båten forsiktig på ripa, "Hvor mye penger har gisselet vårt?"

"Nok?" foreslo Larsktur. Mubin ibn Muhsin al-Moonin så på sin side fra vikingen til Jörmunrekr og holdt fast på pengepungen.

"Eller kanskje vi kan selge Agni? Hun har ikke gjort stort av seg så langt," humret Larsktur, til Mubins økende forferdelse. Da slo sjøluften mot dem på nytt, denne gangen i lag med et sammensurium av krydder, urter og matlaging fra landsbyen.

"Mat?" spurte den nå lysvåkne viskvinnen bak i båten blidt.

"Ja, men ved Tor, Odin og Frøy!" bannet Jörmunrekr inntrengende og himlet med øynene der han, Larsktur Larason og viskvinnen Agni sto på elvebredden og prøvde å oppnå kontakt med de fremmede som hastet forbi, "Er det noen som har et skip?"

"Og middag," skjøt Agni inn.

"De taler nok bare pengenes språk," bemerket Larsktur og ble distraherert av en passerende hest med svai hals, kul på ryggen og et fåret smil om munnen.

"Ja," sukket Jörmunrekr og trakk fram en av Mubins gullmynter, "Nå, er det noen som har et skip?"

"Og middag," la Agni til med en finger i været for å få oppmerksomhet. Plutselig stoppet folkemengden opp og gløttet forsiktig mot dem.

"Men hvorfor sa De ikke det med en gang, kjære venn?" smilte en liten fyr med et rundt, blidt ansikt og liten svart bart og øynene festet på gullmynten, "Velkommen til Mazagan!"

Jörmunrekr ga Larsktur et halvskjult smil, men vikingen var ikke å få kontakt med.

"La oss ta en prat over en kopp melk*, mine venner," smilte mannen og tok tak i Jörmunrekr's hånd, "Mitt navn er Ilayetmas."

"Jörmunrekr," svarte den kappekledde paf.

"Jemourekker?" smilte mannen og dro 'Jemourekker' etter seg, "Et krus melk til min kjære venn, Jemourekker, ja?"

"Og middag," forsøkte Agni, litt mer desperat nå.

"Dro de nettopp uten oss?" spurte Mubin ibn Muhsin al-Moonin og gløttet usikkert på Terlidh.

"Ser sånn ut."

"Men de har vel ikke tenkt å forlate oss her?" forsøkte adelssønnen desperat. Terlidh trakk på skuldrene og Mubin snudde seg videre mot Håvard Stille som på sin side skar en grimase, nikket og formet et "jo" med munnen. Forferdet kikket Mubin vekk og hevet et øyenbryn til hjørnet de tre andre nettopp hadde forsvunnet bak.

"God dag, mine venner!" smilte en spinkel mann med en imponerende nese i førtiårene idet Ilayetmas ledet Larsktur Larason, Jörmunrekr og Agni inn i en bakgård.

"Dette er min bror Yuba, kjære venner," forklarte Ilayetmas.

"Slå dere ned," den andre mannen gestikulerte mot et bord. De tre gjorde som de fikk beskjed om, og så snart Larsktur, som den siste, hadde satt seg, kom en ung kvinne ut av en døråpning.

"Min datter, Illa," forklarte Yuba mens kvinnen satte fram et krus til hver og begynte å helle en tykk melk i dem.

"Godt å se at ikke alle i dette landet er ufornuftig godt påkledd," humret Larsktur og dultet Jörmunrekr i siden. Den kappekledde ignorerte vikingen og takket for melken før han snudde seg mot Ilayetmas.

"Du sier du kan skaffe oss et skip vekk herfra?"

*Tedrikking er en viktig Marokkansk skikk, men det var selvsagt ingen som drakk te i Marokko rundt år 1000. En får tro de drakk melk mens de ventet på 1700-tallet..

"Dette er en Mazagansk spesialitet," forklarte mannen med barten og pekte på melkekruset i Jörmunrekr's hånd, "svært velsmakende."

Med et nærmest uhørlig sukk tok den kappekledd en slurk og gjorde sitt beste for å ikke skjære en grimase idet den tykke væsken gled ned i halsen hans.

"Min venn er enig?"

Jörmunrekr gjorde et forsøk på å få fram ord, men svelget bare tungt til svar.

"Eh..." begynte han usikkert og ble stram i masken, men ble reddet av en blid Agni som da ba Illa pent om påfyll.

"Ah! Ingen kan motstå Tanamarts geitemelk," smilte Yuba fornøyd og strøk det pistrete skjegget sitt. Jörmunrekr smilte usikkert tilbake og nikket samtykkende. Fra under nesen hans forsvant Larskturs melk i Agni's munn.

"Det var snakk om et skip...?" forsøkte Jörmunrekr på nytt.

"Ah, endelig!" utbrøt Ilayetmas og snudde seg vekk fra nordboerens blikk, "Her er maten!"

"Min gode mann," begynte Jörmunrekr mens bordet ble dekket rundt dem, "vi ønsker kun å..."

"Bli litt lenger!" skjøt Agni griskt inn.

"Hvor høyt sto solen da de dro?" spurte Mubin Terlidh der hun satt og arbeidet med buen sin. Opprørslederen trakk på skuldrene.

"Laver?" foreslo hun uinteressert, men la til: "de er sikkert tilbake snart."

Bak henne skar skalden en skeptisk grimase og ristet på hodet.

"...og min fetter Wiwurgh driver en krydderbod i Aghmat." fortalte Ilayetmas og reiste kruset sitt med et lurt smil til Jörmunrekr, "Hans bror Udad arbeider faktisk for Luqūt, emiren der. Du skulle..."

"Unnskyld," avbrøt Jörmunrekr, strengere enn de åtte foregående gangene, "men..."

"Eh..." mumlet mannen ovenfor ham og kastet om seg etter en avledningsmanøver, "mine kjære venner har jo ikke smakt på de elskverdige dadlene våre."

"Stol på meg," sa Jörmunrekr alvorlig og lente seg fram mot Ilayetmas, "Min frende kan spise både deg og din bror fra hus og fe på én dag. Jeg foreslår at..."

"Se der kommer dadlene!" utbrøt Yuba høyt og avbrøt Jörmunrekr, "Si nå virkelig hva dere

synes, kjære venner!"

Agni tok grådig for seg av frukten sin - og Larsktur sin. Jörmunrekr takket på sin side nei med hånden.

"Ærlig talt, min gode mann..."

"Så, dere kommer fra det kalde..." begynte Ilayetmas før han selv ble avbrutt av en hengslete gutt som stakk hodet ut av døren:

"Er det nå jeg skal komme med teppene, far?"

Yuba spant hissig rundt mens hans bror slo ut armene og ga fra seg en falsk latter. Yuba stormet fram til ungen og langet ut med obskøniteter så det gjallet mellom husveggene.

"Småbarn, eh?" hastet Ilayetmas med et bredt smil, "Har vår kjære venn barn, kanskje?"

"Jeg ønsker bare å..."

"Har dere enda en fylt kamel?" skjøt Agni håpefullt inn. Ilayetmas blide maske kapitulerte fullstendig. Han hang med hodet og mumlet:

"Dere var på utkikk etter en båt?"

"Nå, dere er mine kjæreste venner," forklarte Ilayetmas på veien, hans entusiasme tilbake, "men ingen skip seiler så langt nord herfra."

Jörmunrekr brukte et par sekunder på å tenke ut hvorfor i all verden de da skulle ha hjelp fra denne skrullingen, men snart rundet de et hjørne og Ilayetmas åpnet munnen igjen:

"Dette er min bror Agwilal, han kan ta dere til Anfa." erklærte han og viste de tre broren med hånden, "Der finner dere sikkert et skip som tar dere hjem!"

"Håper det går direkte," bemerket Larsktur, "jeg hater mellomlandganger."

Fiskeren Agwilal tok følgesvennene ombord i mot fiskebåten deres og Ilayetmas' forsikringer om at det var mer økonomisk å la dem dra med en gang. Veien var ikke lang og før solen hadde forsvunnet under horisonten var de framme. Siden det var for sent til å rekke tilbake til Mazagan før solnedgang, opplyste Agwilal at han ville overnatte hos sin fetter Idir like utenfor byen. Passasjerene takket for reisen og smatt innom byportene før de stengte for kvelden.

"La oss haste til havnen og se om det mot formodning skulle være et skip som kan ta oss nordover," foreslo Jörmunrekr og begynte å gå.

"Men jeg er sulten!" insisterte viskvinnen Agni med tilgjort sutring.

"Vi har da ikke tid til det, vel?" protesterte Terlidh skeptisk.

"Typisk!" utbrøt Agni oppgitt, "Her har jeg dratt meg gjennom milevis med ødemark og så unnes jeg ikke en liten matbit engang!"

Larsktur Larason kremtet og rettet litt på skuldrene.

"Vi måtte bære deg til båten for noen timer siden," påpekte Jörmunrekr og fortsatte med resten så smått nedover gaten.

"Det er klart jeg var litt småsulten tilbake da – jeg hadde jo tilbrakt dagevis i ørkenen!"

Larsktur himlet med øynene og mumlet noe om å "tilbringe dagevis på noen andres skuldre neste gang."

"Se!" smilte Agni fornøyd noen skritt senere, "Et vertshus!"

Og slik ble saken bestemt.

"Velkommen til Rochs!" smilte en tykkfallen servitør med en rød bøttehatt og posete bukser, "Ønsker herskapet et bord?"

De nyankomne gjestene lot øynene gli over serveringsstedet de var ankommet. Laget av tegl og med høyde under taket framsto vertshuset som noe mer innbydende enn det europeerne var vant til. I et hjørne satt en sliten gammel mann og tutet krampaktig i et horn, alt i alt bedre underholdning til maten enn fulle vikingers grisevitser. Omkring husets bærende søyler satt en ansamling av pent kledde, men, etter Larsktur Larasons mening, mindre hederlige innbyggere av Anfa. På sin side festet Jörmunrekr seg ved den lille – og høyst europeisk utseende – mannen bak disken. Stirret han på dem?

Roch de la Hostellerie stanset sin pussing av krus og stirret på sine nyeste gjester. Han prøvde å gjøre seg enda mindre enn han allerede var og bannet lavt bak kanten på disken:

"Merde! Av alle verts'usene i alle byene i 'ele verden så kommer 'un til mitt!"

"Larsktur?" undret Jörmunrekr på vei til bordet og kastet med hodet mot disken, "Er det bare meg eller er det noe kjent den mannen der?"

"Selvsagt," svarte vikingen forundret, "men jeg tror ikke Terlidh liker at du kaller henne en

mann!"

Jörmunrekr ristet på hodet og satte seg ned ved bordet deres.

"Jeg snakker om vertshusholderen!"

"Han som har snudd seg med ryggen til oss og virker unaturlig opptatt av å pusse krusene sine, selv til en vertshusholder å være?"

"Ja??" utbrøt Jörmunrekr frustrert.

"Ringer ingen bjeller," sa Larsktur uinteressert og så seg om etter servitøren. Håvard Stille sukket oppgitt og gjorde en feminin håndgest før han veivet med armene i det som var allment akseptert å forestille Agnis spisevaner og avsluttet med å slå hendene til ansiktet i sjokk, trekke på skuldrene og løpe på stedet.

"Ah!" det gikk et lys opp for Larsktur, "Det er den franske vertshusholderen Agni spiste ut av vertshuset og vi stakk av fra regningen hos!"

Skalden nikket tålmodig.

"Så jeg skulle kanskje ha stoppet Jörmunrekr fra å gå bort til ham?"

Håvard Stille så den kappekledd på god vei mot disken, nikket oppgitt og sukket tungt.

"God kveld, min gode mann," hilste Jörmunrekr truende og tok til å vente mens mannen bak disken fortsatte å overse ham.

"Nåvel. Du forstår, jeg og mine frender er på utkikk etter et skip som kan ta oss nordover herfra," forklarte Jörmunrekr tålmodig og la en hånd på disken med et *klakk*. Mannen svelget hardt og intensiverte pussingen sin. Jörmunrekr lot fingrene tromme på bordplaten og kikket seg uskyldig rundt.

"Du store! Jeg glemte nesten; jeg har en felles bekjent her jeg gjerne vil du skal møte igjen!" Jörmunrekr vinket til de andre, fortsatt ved bordet. Idet de reiste seg spant vertshusholderen mot Jörmunrekr, slo kruset i bordet og lente seg over disken.

"Jeg ber deg! Ta det, *uh*, kvinnemennesket bort 'erfra!" hveste han desperat, "Dere kommer uansett ikke ut – sultanen av, *uh-huh*, Marokko 'ar, *uh*, blokkert 'avnen – Ah, *bonjour*! Hva kan jeg hjelpe dere med?"

"Jeg tror jeg vil ha en..." begynte Larsktur tankefullt før han ble avbrutt av Agni:

"Du må hjelpe oss!" bedyret hun og viftet med en meny. Vertshusholderen holdt på sitt.

"Vær så snill!" oppfordret Terlidh oppskjørtet, "Du er en mann!"

"*Oui?*" svarte Roch fullstendig forvirret.

"Greit..." Jörmunrekr på en måte som tilsa at han var lei av dette, "Agni? Gi ham bestillingen din."

"Til forrett; salat med grillet kylling – med ekstra brød og saus – pannekaker og tomatsuppe. Og så vil jeg prøve *kefta magawara*, *mrouzia* og – oi! - helstekt lam! Vent, to *bourekas* også..."

"Jeg sier jo at 'avnen er sperret!' klaget Roch.

"Ser du denne siden det står 'dessert' på?" spurte Jörmunrekr illevarslende.

"*Oui?*"

"Vi vil ha *tre* av alt på den," sa den kappekleddede til Agnis fornøyde hvin.

"Kanskje..." mumlet vertshusholderen forfjamset, "...finnes det én mann gal nok til å risikere blokaden..."

"Fortell oss hvor han holder til," sa Jörmunrekr samarbeidsvillig, "så lover jeg at vår frende vil spise godt i kveld – og at vi kommer til å betale godt."

Revet mellom pengebegjær og fornuft kikket Roch de la Hostellerie fra fjes til fjes. Terlidh sikker på at de snart var på vei hjem, Jörmunrekr fornøyd med seg selv, Agni med et bredt glis og tenner i vann, Mubin ibn Muhsin al-Moonin som etter beste evne forsøkte å se så lite arabisk ut som mulig, Larsktur dypt konsentrert i et forsøk på å avgjøre hvilke av rettene på menyen som kunne la seg spise og Håvard Stille plystrende i stillhet.

"La meg, *uh-huh*, vekke kjøkkenhjelpen," sa Roch til slutt og da Jörmunrekr avslørte gullmynten under håndflaten; "Jeg mener *begge* kjøkkenhjelpene."

"Dette begynner å bli en lei uvane," stønnet Larsktur Larason med et fast grep om Agnis ben. Bak ham fulgte Jörmunrekr og Håvard Stille med en arm hver.

"Vi kom oss i alle fall fort avgårde igjen," forsøkte Jörmunrekr og bet tennene sammen. Skalden stønnet misfornøyd og lot det bli med det.

"Skulle ønske noen kunne gjenoppfinne trillebåren," mumlet Larsktur, overdøvet av Agnis halvbesvimte stønning.

"Er det i det hele tatt menneskelig mulig?" undret Terlidh og prikket borti Agnis mage.

"Sannelig om jeg vet," sa Larsktur og tok et bedre tak rundt den forspiste viskvinnens ben, "lurer

på hvem kapteinen vi leter etter er?"

"En av Ilayetmas' brødre eller fettere?" foreslo Jörmunrekr.

"En av hva-for-et-masch, scha du?" lød en fordrunken stemme foran dem.

"...og schå fikk jeg denne schnasne schkuta," avsluttet eventyreren Leiv Eriksson, "måtte jule opp en schlamp schom schkulla ha meg bak ei åre, schelvsagt, men... egentlig huscker jeg ikke hva schom schedde etter det..."

"Det er i alle fall veldig heltemodig av deg å driste deg gjennom blokaden til selveste Marokkos sultan!"

"Schulten? Tror det er no' brød under dekk." sa Leiv tankefullt og tok tak i ripa for støtte.

"Brøøød?" stønnet Agni i ørska.

"Bare glem det," humret Terlidh og kastet et blick på viskvinnen, liggende på dekk med armene rett ut til sidene.

"La oss håpe mørket er nok til å snike seg ut på åpent hav," bemerket Jörmunrekr og kikket opp på den overskyete nattehimmelen.

"Schett årene! Alle mann til scheilene!" brølte Leiv og, mye lavere til Larsktur Larason; "Hvor – hikk – går ferden?"

"Hvor som helst," smilte vikingen og blunket til de andre, "bare ikke Trøndelag!"